

# LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.



11 DE FEBRER



o pròxim dijous compliran tretze anys de la proclamació de la República espanyola.

Lo temps passa, los días, los meses y 'ls anys s' empenyen; pero no s' esborra 'l recort de aquella fetxa gloriosa, perque significa un dels canvis polítics més trascendentals verificats a Espanya, sense necessitat de apelar a la violència ni a la imposició.

Digan lo que vulgan 'los enemics de la causa republicana: mentres tots los partits doctrinaris tenen en sa historia pàginas tacadas de sanch, lo partit republicà espanyol pot envaneix's de que 's va deure al vot de las Camaras aquella República més ó menos experta, més ó menos ben preparada, que onze mesos més tart destrubian las bayonetas del general Pavía.

En un país ahont fins los canvis de ministeri s' havian verificat a tiros y canonadas, es una gloria que recau en un partit popular lo fet de haver dut a terme 'l cambi de las institucions sense més forsa que la fatal de las circumstàncies, ni emplear altres medis que 'l vot lliurement emés dels legítims representants de la nació.

Quan Cánovas dividia als espanyols en legals é ilegals, podiam los republicans alsar lo cap ab orgull y dirli al antich redactor del manifest del Manzanares y al usufructuari del pronunciamient de Sagunto:

—Los legals som nosaltres; vosaltres los ilegals, si, vosaltres, qu' heu pujat per medi de la violència, y 'us sosteniu amordassant a la justicia, falsificant lo dret y amenant al país.

La fetxa del 11 de febrer será sempre una efeméride honrosa en la historia de la democràcia espanyola.

Com si 'l passat fos penyora del porvenir, los republicans espanyols alentan, avuy més que may, lo desij de deure en lo successiu a la rahò y al convenciment la restauració de la República.

Segurs de que las circumstàncies serán al fi republicanas; persuadits de que més ó menos tart ha de ferse impossible la continuació de la monarquia, baix l' exclusiva direcció de partits ineptes y desballestats que viuen al dia, y encare viuen malament, los republicans esperem tranquils y confiats la repetició de un fet imposat per una llei lógica é ineludible com son totas las lleys de la naturalesa.

En aqueixa mateixa tranquil·litat y confiança cobran nova forsa las fraccions republicanas, preparantse per no ser exigents desde 'l dia del triunfo, que qui sab esperar resignat, no sentirá 'ls impulsos de la cega pasió en los moments en que la cordura y 'l bon sentit s' imposan com una necessitat.

«La nació será patrimoni dels més prudents» va dir

Thiers, després de la cayguda del imperi napoleónich. Aquesta predicció que va complirse a Fransa al péu de la lletra, pot aplicarse avuy al nostre país, ahont entre mitj de tantas amenassas y de tants núvols, brilla la serenitat republicana, com l' única esperansa de pau, ordre y llibertat.

Solemnisem, donchs, la fetxa del 11 de febrer, perque al mateix temps que un recort honorós, representa la forsa principal de tota democràcia, la forsa de la legalitat.

Sabém que 's preparan banquetes per tot Espanya en los quals se celebrará fraternalment l' aniversari de la proclamació de la República.

Viva protesta contra las injustas restriccions de 'n Cánovas, que ni menjar permetia, es lògich que s' apropiat l' existencia en lo poder de un govern, si no del tot liberal, tolerant quant menos, per sellar una vegada més l' amor a la causa republicana.

Pero 'l mer fet de seure's a taula un número més ó menos crescut de correligionaris, lo mer fet de pronunciar alguns brindis y discursos més ó menos eloqüents, lo mer fet d' entusiasmarse una vegada al any ab lo recort del 11 de febrer, no basta.

Son necessarias manifestacions més seguidas, més prácticas y menos ignocents. Es indispensable que todas las fraccions republicanas, olvidant los petits detalls que las separan, paguin tribut preferent al gran conjunt de Democràcia, República y Sufragi universal que las uneix, y que todas de acort adoptin una linea de conducta ferma, resolta y concertada.

L' activitat legal pot ser sumament fecunda en resultats.

Organisar las forsas democràticament, prescindint de oligarquias y caciquismes; mantenirse en relacions constants las representacions de cada fracció per obrar de concert; despertar als que dormen; alentar als que 's mostran indiferents; sumar elements actius, y treballar, treballar sempre, sense descans, tal es lo camí, no sols del triunfo, que aqueix lo deurém als desacerts dels nostres enemics, sino lo que val més, de assegurarlo y consolidarlo.

Avuy se parla de inteligencias electorals. ¡Que sigan ben vingudas!

Pero las tals inteligencias, per dar resultats, no haurian de cenyirse al moment precis de las eleccions, plasso massa perentori: haurian de ser flor de tot l' any aplicantse en tot temps a la depuració perfecta de las llistas, a fer treure al electors de camama y posarhi als que, segons la llei, tenen dret de figurar en ellas; a guanyar representació en los municipis y en las diputacions provincials, y en una paraula, a fer molta vida pública, qu' es a la vegada que l' exercici sanitó dels partits, mirall exemplar que alenta y conquista l' apoyo de l' opinió.

Lo dia que las fraccions republicanas seguissen resoltament aquesta conducta, un cop se renovés una trasformació per l' istil de la que va operar-se l' onze de febrer de 1873, no hauriam de teme, ni las bayonetas de cap general, ni l' infame maquiavelisme dels partits doctrinaris, enemics del ordre, de cosas republicanas. La República 's desarrollaria, vigorosa y plena

de vida, perque tindria ficadas sas arrels fins a lo més fondo de la conciencia del país.

P. K.

## PER SER DIPUTAT.

MODELO DE SOLICITUT.

Excm. Sr. D. Práxedes Mateu (lo) Sagasta.



ISPÉNSIM l' atreviment; pero las circunstancias apretan, y si jo no procurava per mi, no sé qui hi procuraria. Al gra.

Desitjo ser diputat; vull ser pare de la patria; ansio tenir assiento en los banchs del Congrés y contribuir

ab las meas escasas llums a la regeneració d' aquesta pobra Espanya, tant jove y tant desgraciada. Per xò, amich com soch d' anar dret al bulto, 'm dirigeixo a vosté. Sè per experiencia que tot això del sufragi y dels vots son camandulas y tonterias. Vosté es l' amo de tot; vosté es una especie de Dèu ab tusté y levita; res li es impossible.

Vosté d' un Rius y Tauler ne fa un arcalde, d' un Xiquena un gobernador civil y d' un altre memo qualsevol un diputat.

Y, no 's pensi; jo no soch memo ni molt menos. Tinch una historia politica bastant llarga; hi sigut miliciano y arcalde de barri; hi figurat en tots los partits que s' han inventat a Espanya, y si Dèu me dona alguns anys de vida, espero figurar en tots los que 's vajan inventant.

Ja veu, pues, que aqui hont ha sigut diputat en Tort y Martorell, bè puch serho jo, que 'n faig deu com aquest pigmeo y que tinch lo carácter més dócil y més enraonat que aquesta criatura.

Tal vegada vosté 'm dirá que lo que correspon es que 'm presenti en qualsevol districte, que 'l treballi segons es ús y costum y que procuri espavillarme pera conseguir lo triunfo de la méya candidatura.

¡Ah, Excm. Sr.! ¡Qué 'n va de lluny d' oscas!

Si m' ha de sortir ab aquesta retórica, no cal que 'm contesti. Tot això ja fa anys que 'ho sè, ho he probat varias vegadas y may ¡may! m' ha donat resultat. Es a dir, resultat si; una vegada en un poble varen apedregarme dugas horas seguidas.

Si m' haig de presentar candidat confiant únicament en las mévas escasas forsas, será treball perdut. En los districtes que 'm coneixen no hi puch anar perque 'm coneixen, y en los que no 'm coneixen, per la mateixa rahò no m' hi puch presentar.

Vosté, vosté es l' únich que pot donarme l' acta, realisant lo somni de tota ma vida. Si fa aquest miracle, li pagaré de la manera que vulgui.

Seré un esclau, un negre, un gos: vosté manará y jo obediré cegament, encara que m' ordeni impossibles. Li llimpiaré las botinas; li aniré a comprar la carn y l' arrós y tota la vianda que necessiti; li resp llaré la roba; li treuré las criaturas a passeig y 'l gos si acas ne cria; estaré tot lo dia a la seva disposició y quan no tingui res que fer, li pentinaré 'l gat, ó aniré a la font.



Tenintme á mi, no necessitará criada, porque jo soch bo per tot. Jo li cusiré 'ls botons, jo li ventaré las moscas, jo li faré de cotxero y ¡qué diable! si vol es-tolviarse las bestias, hasta de caball, porque gracias á Dèu, de coratje no me 'n falta per tirar ni que sigui una conductora.

Respecte á serveys polítichs, demani. Del mèu vot ja sab que podrà disposarne á la mida del sèu gust: votaré si, nò, que sè jo y tot lo que 'm digui. Aplaudiré quan se necessiti, mouré rumors quan convingui mouren, picaré de peus, de mans y si convè de cap y tot. Firmaré proposicions, interrompíre als oradors, bramaré, lladraré, faré la figuereta, l' ànech, l' ase, l' oca... vaja, qualsevol besualitat.

Portaré recados als amichs de vostè; repartiré es-quelas, diaris, llibres y si vol, hasta castanyas. Per tot arreu diré que vostè es un gran home, qu' es guapo, que sab molt de governar, que t'è modals molt fins, y roba molt bona y trastos molt elegants.

Quan viatji, li vindré al darrera com un sagal: li portaré 'l bagul á la estació y quan pari 'l tren baixaré desseguida per cridar ¡viva! y obligar á la gent á picar de mans. En una paraula, li entregaré la mèva anima en pago del acta de diputat.

Dónguimela, don Práxedes, dónguimela per las cinch llagas de Cristo; no 'm fassi patir més: que si tarda massa temps á donármela, y un dia vol ferme servir de caball, com li he dit, tal vegada 'm faltarán las forsas y cauré extenuat ab lo cotxe entre cap y coll, exponantlo á vostè á sufrir un percance.

Búsquim un districte rural hont ningú 'm conegui, á Galicia, á la Sierra Morena, al quint infern, no 'm fa res, mentres jo pesqui l' acta.

Si ho fa aixís, ja sab lo que li he promès: soch home, ó m' ho penso, y ho cumpliré.

Pero si 's nega á satisfer los mèus legitims afanys, li vull dir porque no li vingui de nou; me faig zorrillista ó carcunda ó franc-masó y 'm poso á conspirar desafortadament.

Ni una paraula més: esculleixi.

FANTÀSTICH.



RECIA s' estarrufa contra Turquia, desitjosa de barallars'hi.

Pero surten las grans potencias y dibent que no volen renyinas pretenen tallarli las alas.

Aquest dia l' embaixador inglés va fer una escena anantse 'n tot cremat de la presència del ministre grech y tancant la porta ab estrepit de una revolada.

Lo poble grech va verificar una gran manifestació contra Inglaterra.

—Pero que no mediu las conseqüèncias de aquesta actitud? ¿Que no senti lo que 'us diuhen las grans potencias?

Los grechs responen:

—¿Qui? ¿Nosaltres? Igual que si 'ns parlessin en grech.

Lo Sr. Balaguer ha sigut nombrat president del Consell de Instrucció pública, qu' es un càrrech merament honorífich, sense sou, sense cotxe, sense res.

Pero tractantse del Consell de Instrucció pública, sempre prestará un servey al Trovador de Montserrat. Aprengui, Sr. Balaguer, aprengui á coneixe 'ls seus amichs y correligionaris.

Sentencia contra 'l Duch de Sevilla:

«Expulsió de las filas y vuit anys de presó.»

Tot pèl crim de haver dit no sè qué en favor de donya Isabel II.

l. . . . .

La qual D.<sup>a</sup> Isabel II se traslada á Paris.

Trobantme al sèu cas un dia jo també me n' hi aniria.

Y aixís qu' ella se traslada de Madrid á Paris, lo sèu marit se traslada de Paris á Madrid.

Abont diuhen que hi arribará 'l dia 11 de febrer.

Fetxa memorable, sobre tot per la causa monárquica.

¡Quinas cosas... més cosas!

A Madrid á cada punt se verifican manifestacions de obrers que demanan feyna.

Los ministerials suposan que son obrers de camama moguts per algun agent de 'n Ruiz Zorrilla.

Es la sèba de tots los que s' atipan.

—¿Qué dius que tens gana? No es veritat. Aixó fa dirtho a'gun tuno que vol pendrem la cassola.

Copiém de *El Progreso*:

«No deuen anar molt á gust dels monárquichs espanyols las cosas de Palacio, tota vegada que necessitan anar publicant en aqueix ó en l' altre periódich panegirichs tant pujats de color com lo de comparar a la viuda de D Alfonso ab la princesa Margarida y la reyna Isabel la Católica.

«Si aquí á Espanya estigués arrelada la monarquia succehiria lo que á Inglaterra, Italia y Bélgica. Allí ningú 's recorda dels reys, ningú 'ls defensa, ningú fa que 's publiquin en los periódichs extrangers certs articles que si la frase no fòs irrespectuosa 'ns permetiriam anomenarne bombos.»

Lo consell de guerra condemna al Duch de Sevilla á ser separat del exercit y á vuit anys de presó en un castell. Tot aixó á pesar de la brillant defensa que d' ell va fer l' eminent republicá Sr. Carvajal.

Dochs bè, 'l periódich *El Progreso* publica 'l discurs de defensa, y 'l Capitá general de Madrid denuncia á *El Progreso*.

\* \*

Es á dir, que á un condemnat se li nega 'l recurs de acudir al públich enterantlo de las rahons alegadas davant del tribunal en sa defensa.

¡Si qu' estem frescos!

Escolti sr. Sagasta: ¿quin dia 's restableix á Espanya la Santa Inquisició?

¿Saben tot aquell rebombori que van moure 'ls periódichs monárquichs sobre la existencia de una partida, no se sabia si de lladres ó de revolucionaris, en los barranchs de Despeña-perros?

¡Cuidado que van sortir los civils y no sè quantas companyias de tropa per perseguir als enemichs de la pau, y tal vegada de la butxaca dels transeunts!

Pero aixó si, 'ls revolucionaris ó facinerosos van ferse fonedissos talment com si se 'ls hagués tragat la terra.

¿No ho van llegir? ¡Si fins la bolsa va sentir palpitations!

\*

Donchs, vaja, alló no eran bandolers ni zorrillistas. Eran uns pastors que trobantse rodejats de llops van disparar las escopetas per allunyar á las fieras.

—Pero, escoltin, deya un fusionista poruch ¿que no haurian pogut ser amichs de 'n Ruiz Zorrilla, disfressats de llops, per moure tota aquella serracina?

Lo partit republicá històrich commemorará la fetxa del 11 de febrer ab un gran *banquete* que se celebrarà en l' espayòs *Teatro del Circo*. Serà, segons las adhesions que s' han rebut de Barcelona y de fora, un acte polítich de gran importancia. Lo comité provincial vá publicar las bases, segons las quals s' admeten adhesions de tots los correligionaris en los dos Centros ab que conta 'l partit.

Alabansas póstumas de la *Epoca*.

«De las arcas reals durant l' últim reynat vá sortirne l' enorme suma de vintisis millions de rals.

«Aixís las replenas caixas de D. Alfonso tornavan de sobras á la industria, al comers y á la necessitat, lo que de la nació rebian.»

¡Vaya una manera de calcular.

Encare que li haguessin tornat tot, que no li tornavan, sempre resultaria una cosa: que 'l comers y la industria treballavan de franch.

Los librecambistas madrilenyos van anar á visitar á n' en Moret demanantli tractats de comers á tota costa é immediatament.

En Moret va respóndre'ls que si... que ja veuria... en fi *paños calientes*.

Aixó si, 'ls va donar un puro á cada hú, com volent dir: — Esperéu fumant.

No es pas aixó lo que ells volen.

Lo qu' ells voldrian fumar-se de una sola pipada es l' industria catalana.

¡Ah dolents!...

CANTAS DE FORA.—Nos escriuhen de un poble que t'è estació en lo ferrocarril de Granollers á Sant Joan de las Abadesas, una cosa tant monstruosa que 'ns resistent á créurela. Se tracta de un capellá qu' es al mateix temps mestre d' estudi, que pèls vols de Nadal va donar una pallissa á la sèva mare, anciana de 70 anys, y la va treure de casa, per haver dit no sè que d' ell y la majordona. Lo fet es públich en lo poble á que 'ns referim, diu la carta, Lo demès que ho averiguihi 'l bisbe.

Lo vicari de Tona, Mossén Esteve, ha convertit aquell poble qu' era avants una bassa d' oli, ab un cau de renyinas y disgustos. Lo dia de Sant Antoni vá negarse á intervenir en la festa dels carreters, y no content ab aixó vá armar una moixiganga de joves catòlics per fer la competencia y desairar als que cada any, segons una antiga costum, celebran aquesta festa. En una paraula vá fer los tres toms als joves catòlics.—Desde la trona 's permet anomenar per sos noms y apellidos á las noyas que no son de las *hijas de*

*Maria*, dihent qu' están condemnadas, y ab aquesta conducta ocasiona disgustos en gran entre las familias de aquella pacífica població.—Aixís entenen certs bolts la propagació de la pau evangélica.

¡UN ALTRE!

Ara sí que ho tenim bè: segons diuhen de Madrid, varios senyors que jo sè, están acabant de fè una especie de partit.

¡Quid partit! Diu que será de lo millor que aquí 's dona, grassonet, alegre, sá: no s' ha vist may ni 's veurá una coseta més mona.

No han de calcular sinó que en Jovellar hi t'è part, y hasta algun murmuradó diu qu' ell es lo directó... ¡Ja ho veuhen! ¡En Jovellar!

¡Un soldat que ha sapigut no quedar may sense bréval ¡un talent tant punxagut! ¡un home tant conegut... sobre tot á casa sèval!

¡Eh! ¿no es una garantia de que 'l partit aludit, si en tant bonas mans se cria, será, com convè avuy dia, un partit viu y aguerrit?

Algú que n' está enterat, diu—y aixís jo 'ls ho traspasso,— que encara que 's dú amagat, en Campos també hi ha entrat... ¡Eh! ¡quin altre talentasso!

¡En Campos! ¡lo del *llorón*! ¡lo redemptor de la Espanya! ¡l' admiració d' aquest món!

¡lo tipo que t'è aquell front tant gran... com una castanya! Quan caràcters tant virils y, sobre tot, de talt rango, fan complots bélichs-civils, ja podém dormir tranquils y riure y ballá 'l fandango.

Perque á més, s' ha de contá qu' en aquesta agrupació també hi ha de figurá gent del género paysá, pero aixó sí, de *mistó*.

Y fins, porque tot se vessi, diu que 's farà de manera que 'l tal embolich progressi, procurant que hasta hi ingressi lo gran húsar d' Antequera.

Vaja, ¿comprehen al fi que 'l partit es colossal y que aixó farà cami? ¡Y ab quin nom! Se 'n ha de dí la *Nova unió liberal*.

Respecte al programa, encara no l' han enllestit bèn bè; pero mentres se prepara, vull dirlos, ara com ara, lo poch ó molt que jo 'n sè.

« uerra als que van endavant, guerra als que van endarrera, llenya y trompadas en gran, la tribuna al botavant y la premsa á la ratera.»

Y si la nació no avisa que no pot més, quietament me la posarán bèn llisa, deixantla sense camisa... y aixís successivament.

Vels'hi aquí, pues, la intenció y 'ls propòsits admirables, que per salvar la nació ha format l' agrupació d' aquests set ó vuyt notables.

Hi ha molta gent que se 'n riu, pensant que aixó no pot ser: jo, per lo que avuy se diu, crech que havém de fè 'l cap viu, seguí 'l rastre y deixar fer.

Per ara la cosa está mitj amagada entre sombras; quan comensi á respirá... Res... procurin vigilà y preparin las escombras.

C. GUMÀ.



Asturias reyna una gran miseria. Segons diuhen, son avuy dia molts los vehins de aquella comarca que s' alimentan d' arrels excludivament.

¡Ojo Sr. Camacho! Encare menjan... Aisa, una contribució de consums per las arrels que devoran.

Y si ni ab aixó volen morir-se, un' altra contribució pèl greix que fonen.



La setmana passada van amotinarse las malaltas del hospital de Sant Joan de Déu de Madrid, formant barricadas ab los llits y altres utensilis.

Aquest país es un infern  
es un país bèn malehit:  
fins los malalts s'alsan del llit  
y cridan tots contra 'l govern.

¿Será que algun fusionista endarrerit se 'ls xarrupa 'l caldo?

¿No veuen com los conservadors son mirall de decoro, decencia y sobre tot de bonas formas?

Es inútil que busquin: no hi ha a Espanya altra gent com ells.

L' historia de la renovació de la Junta del Cassino conservador es una historia que passarà a l' historia.

Allá van los húsars al mando de 'n Tort y Martorell y de 'n Sedó.

Ja arriban al Cassino... No hi ha ningú... Los conservadors son aixís: sostenen un cassino; pero no hi van.

¡Ganga! 'Ls húsars se reuneixen, se nombran a si mateixos per formar la Junta, prenen inventari de las existencias de la casa, s' fican lo sello a la butxaca, despedeixen als empleats antics, ne nombran de nous y allá s' quedan esperant la gran xiulada del sigle.

Quan los servís van adonarse de aquesta treta dels búlgaros, van posarse furiosos.

Diu que 'n Planas y Casals  
¡fins treya foch pels caixals!  
Y deya en Durán y Bas:

—¡Es un cas com un cabás!

Va haverhi contra-protestas, crits, escándols, insults y per poch se pegan.

En Tort y Martorell, aquell microbi qu' era l' alegria de la gent conservadora quan la campanya de la Seo d' Urgell, s' havia enfilat dalt de una taula per semblar gran com los demès, y allá feya discursos a lo Robespierre, defensant los drets del primer ocupante.

Y entretant en Fontrodona  
plorava com una dona  
al veure las malas manyas  
del fillet de sas entranyas!!!

Per evitar lo derrament de sanch, l' autoritat va pendre cartas en l' assumpto, restituhint en l' autoritat del cassino als canovistas.

Aquests van declarar lo cassino en estat de siti. Van enviar telégramas a tot' Espanya, dihent:—«El orden reina en la Rambla de Santa Mónica. Los autores del pronunciamiento han sido degradados, expulsados de las filas y entregados al desprecio público. Los antiguos empleados han sido restituidos en sus destinos. Se habria fusilado a Tort y Martorell para escarmiento de picaros; pero no tiene blanco suficiente.»

Y aquí tenen l' influencia de las ideas modernas sobre 'l partit conservador de Barcelona.

Ja no n' hi ha cap més que vaji tant endavant. Han adelantat de un mes las moixigangas del Carnestoltes.

Pero aixó si: han fet una epopeya.  
Epopeya de per riure  
que de tant grotesca assombra,  
y que un dia s' ha d' escriure  
ab lo mànech d' una escombra!

Diuhén que 'n Moret pensa presentarse candidat per la circumscripció de Barcelona.

No es lo pitjor qu' ell pensi presentarse: aquí lo més bonich es que sortirà, per miea que s' hi empenyi 'l govern.

Las llistas electorals de Barcelona están copiadas dels registres d' entrada del cementiri: están empedradas de morts.

Y com tothom mira per casa seva ¿qué han de fer los pobres difunts?

Votar per la mort de la industria catalana.

En Sagasta ha ofert a n' en Martos la presidencia del futur Congrés.

Aixó en un moment en que l' altre Congrés encare no ha signt disolt.

¿Y si 'l Congrés, gracias a la sinceritat electoral, de que avuy tant s' eurabona, resultès contrari de 'n Sagasta?

Ja 'm sembla que vostés me diuhén:  
—Vaja, home, no sigui tant manso. ¿Qué per ventura s' ho ha cregut aixó de la sinceritat electoral?  
¡Y que haig de creureho, sants cristians!

En lo pastel que s' prepara  
en Martos farà 'l paper  
de aquell angetel que s' posa  
al cap-de-munt del pastel.

Una frase de un home públich de Madrid:  
—«Aixó no t' remey; la casa es xica, y 'ls morros son molts.»

¡Morros! ¡Una paraula molt culta!  
Pero bèn mirat  
n' hi ha molts més dels que semblan  
lo seu número es gran;  
los que menjan los mouhen;  
los que ho miran ne fan.

¡Gran noticial!  
Sembla qu' en Mazzantini 'l famós matador de toros se presenta candidat per un dels districtes de las Provincias Vascongadas.

M' agradaria molt que sortís elegit, porque aixís acabaria d' estar en caràcter lo Congrés.  
Ell a donar passes de muleta y bonas estocadas.  
Y en Ruiz Zorrilla encarregat del arrastre.

En Sagasta, per are, no vol disoldre las Cò ts.  
Y en Cánovas, cada dia quan se 'n vá al llit, es fama que exclama:—¡Mare de Déu y qu' es manso aquest home!

En Martinez Campos es qui ab tot aixó está més content.

Perque suposan que si arriban a succehir certas cosas que s' temen, en Cánovas li dirá:

—Héroe de Sagunto, tú ets l' home providencial de aquest país... Goberna y conta ab l' apoyo dels meus diputats.

Y 'l general del llorón s' hi tornarà a deixar caure.

Pero ¿y després qué succehirá?  
¡Qué volen que succeheixi! Lo mateix que l' altra vegada.

Hi ha sers predestinats y en Martinez Campos té dugas missions perfectament caracterizadas per l' experiencia y per sas propias aptituts.

Primera: salvar a la patria.  
Segona: servir de trampoli a n' en Cánovas.

En una votació de la Cámara inglesa 'ls liberals han volcat als conservadors.

Tal es la sórt que 'ls está reservada als conservadors de tot l' Univers.

Relliscar y caure.  
Y embrutarse, com los conservadors espanyols.



Dos camalichs que s' están en una cantonada esperant que 'ls surti a guna cosa, entaulan la següent conversa:

—Joan, deixam un duro.  
—Te 'l deixaré; pero m' has de fer recibo.  
—¿Tens paper?  
—No; pero tinch llápis. Escriu a la paret.  
Y 'l camalich deutor escriu lo que segueix:  
«Confesso deure vint rals que pagaré al portador de la present.»

En un judici oral.  
Lo president:—«En qué ha reconegut vosté 'l seu mocador?»

Lo testimoni:—En lo color li reconegut.

Lo president:—Aixó no es cap rahó. Precisament a la butxaca 'n duch un enterament igual. Mirisel.

Lo testimoni (sense inmutarse):—No es estrany que vosté 'l tinga. Me n' han robat tants de mocadors en aquest mon!

En la taula rodona de un hotel:  
Un senyor pren lo platet de las olivas y se las aboca totas al plat.

—Dispensi, diu un vehi: miri que las olivas a mi m' agradan molt.

Lo senyor ab convicció:  
—Ho comprench; pero ja m' hi jugo qualsevol cosa que no li agradan tant com a mi

Uns senyors que viuhén en una magnífica torre de Sant Gervasi, tenen una criada molt guapa.

Un vehi li fa l' amor y cada nit salta la paret de tanca y penetra a la casa per una finestra.

Un dia l' amo, adonantse de lo que passa, crida al jardiner:

—Isidro, li diu. Fins ahir vaig tenirlo per un home honrat. Vosté sab a lo que passava, y no obstant no me 'n ha dit res.

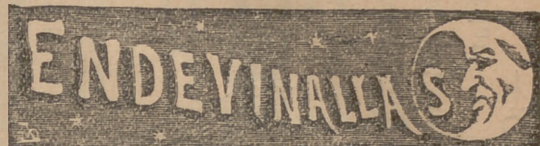
—Senyor, respon lo jardiner tot moix: es que jo no 'm creya qu' entrés per la criada; jo 'm figurava que venia per la senyora.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pa lo-ma.
2. SINONIMIAS.—Canti.
3. CONVERSA.—Miquel.—Tetuan.
4. TERS DE SÍLABAS.—LA RO CA  
RO MA NI  
CA NI NA
5. GEROGLIFICH.—Per salas a las casas.

Han endevinat totas las soluciones los ciudatans Emilio, Francisco y Peret, y Noy de la Dida; 4 Mut Xerraire, N. de Tap d' Ampolla y J. Abril; 3 A. Boix Zorrillista y C. Predicador y 1 no més Popular Antonet y Noy de Berga.



XARADA.

Part del cos es la primera,  
nom de dona tersa-quarta,  
molt quarta-quart es la Marta  
y una vocal la tercera.  
Nom de dona es hu-dos-quart,  
ho es també prima-dos-tres,  
nom de dona total es  
y l' hu girat per pescar.

J. TRUJOL.

SINONIMIA.

Tot te puch assegurar  
que quan se tot ma germana  
ni m' ho vindrá a consultar.

S. U. S. T.

ANAGRAMA.

Aixó de fer tant de tot,  
Quimet, fa mal educat.  
¡Tot que per 'quí cap tot tinch,  
per poguet tirar pèl cap!

S. UST.

TRENCA-CLOSCAS.

¿QUÍ? ¿LA TANA RALS? ¿CA!

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de una comedia catalana.

TARONJA DE CONVENT.

GEROGLÍFICH.

l : l

R. y T. PATILLASSAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Mut Xerraire, O. de Ratas, Menudencias, E. Tarrida; A. Bofarull y P., Dos senyorets de casas bonas, A. Cuca Nouti, R. Chil, y S. dels M. Grossos: Lo qu' entian aquesta semana no ja per casa.

Ciudadans A. Boix Zorrillista, C. Predicador, J. Abril, N. de Tap d' Ampolla, Francisco y Peret, N. Castello y M., P. X. Boña, J. Staransa, P. Naps, Un Bossu, K. G. Pena, Pepet d' Esplugas, J. Trujols y S. Ust: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadana Pepet del Carril: La poesia que avuy remet ja l' haviam rebuda un' altra vegada.—J. Trujols: Es tant lo qu' envian, que 'ns es impossible contentar a tothom.—J. Planas: La poesia no va preu bé: no te expontaneitat y 'l fondo no té res de particular.—S. U. S. T.: La de vosté esta bé; lo demés també 'ns serveix.—J. Iruas: Prenqui paciencia que es molt més lo que rebém que lo que pot insertarse.—D. Joarizti Diamant: Los versos de aquesta semana son cusins germans dels que va remetre la semana pasada.—J. L. Blanes: No l' enteném prou bé.—Frederich Olivé: En los seus versos hi ha trossos molt bonichs: ¡lastima que 'l pensament siga tant gastat!—Jenani: Lo sonet es fluix.—Calamo: Los versos que 'ns envia son molt incorrectes.—Angel Garcia: L' hi agraheim l' avis que 'ns dona.—Joaquim Ayné y R.: La poesia va bé; l' epigrama no tant.—Ciudadans A. R. Ayguafreda y J. S. Tona: Quedan complascuts.

SOBRE LAS DONAS

POLÉMICA A PROPÓSIT D' ELLAS

ENTRE

C. GUMÁ y FANTÁSTICH

Un elegantísim tomet de 32 planas en quart, imprés ab esmero sobre paper satinat superior.

Preu: DOS rals

Se ven en la librería espanyola de Lopez, Rambla de Mitj, 20, principals librerías, kioscos y a casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23





A LA SÉU D' URGELL.

—¡Qu' espavilat!  
 —¡Quin mosquit!  
 —¡Quin xicot més aixerit!



AL CASSINO CONSERVADOR.

—¡Poca solta!  
 —¡Esquitx!  
 —¡Panarra!  
 —¡Quina barra! ¡Quina barra!